

иначе — работи човекът, работи като аргатин, като роб, дето викат, от мене повече се труди. И спори му, не е някой потриван! . . То, затъ, не е лека работа с земя да се бориш! Ама — яде го нещо тоз човек! . . Страх ме е някой ден да не зареже всичко и да си вземе пак очите нанякъде! . . Един път седяхме ей тука, както сега с тебе. Бяха цъвнали ябълките, цялата градина надолу беше окичена, също като че беше навалял бял и пембен сняг. Приказвахме си. „Потрай, вика, Лукане, само пет години потрай още — че да видиш тогаз, какво се казва чифлик! . . Трахтори, вика, ще пухтят тука, с камиони, вика, ще смъкваме на гарата и жито и ябълки, и пилета и грозде. Сиромаш човек наоколо няма да остане. За всички работа ще има. . . Ти, вика, само команди ще даваш, пък на Роза, кобилата де, пенсия ще вържем — да яде зоб и да си почива! Пет години — неща повече!“ Слушам го аз, и хем ми е драго, хем едно нещо ми думата: тя мойта лесна, аз дѐ-ща да не трая, ами той, той дали ще отрай, дали ще го свърти тук дотогаз? . .

Един стършел бръмна над главите ни като стрела, и звукът дълго заглъхваше